



SUNDAY TIMES BESTSELLERS

K.L. TEILORE

Kriminālais
pāritis

Saistošs, neatvairāms, prasmīgs un
gudri izkalkulēts trilleris.

Džeina Korija

K.L.TEILORE

*Kriminālais
pāritis*

C.L. TAYLOR

*The Guilty
Couple*

K.L. TEILORE

*Kriminālais
pārītis*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Te 168

Published by AVON
A division of HarperCollins Publishers Ltd
Copyright © C.L. Taylor 2024
C.L. Taylor asserts the moral right to be indentified as the
author of this work
All rights reserved

K. L. Teilores romāna "Kriminālais pāritis"
publicešanas tiesības pieder "Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""
Vāka foto © gpointstudio/shutterstock.com

ISBN 978-9934-25-112-2

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2024

DŽO VUDAM

PIRMĀ NODAĻA

OLĪVIJA

2014. GADS

Tikai viena sieviete no zvērinātajiem pamet skatienu manā virzienā, kad viņi atgriežas zālē: viņai ir mazliet pāri četrdesmit gadiem, gari, tumši mati un maiga, apaļa seja. Sieviete izskatās pēc Sāras vai Helēnas, un viņas smagnējais skatiens ir kavējies pie manis piecu pēdējo dienu laikā. Mēs esam aptuveni vienā vecumā, un es ceru, ka tas nosvērs viņas simpātijas manā pusē: visi mēs pārtiekam no Dieva žēlastības un tamlīdzīgi. Vai varbūt viņa uzskata mani par tādu briesmoni, par kādu mani iztēloja prokurors: meli un krāpnieci, sievieti, kuru vada naids un kura ir apsēsta ar naudu un nāvi.

Patiesībā man nav ne jausmas, kā Sāra–Helēna mani uzlūko un ko viņa ir domājusi tiesas prāvas laikā. Ja mēs būtu mainītās lomās un es atrastos starp zvērinātajiem, nevis uz apsūdzēto sola, es meklētu viņā pazīmes,

kas liecinātu par vainas apziņu: trīšanos, nervozitāti, siekalu rīšanu un šaudīgu skatienu. Esmu izvairījies darīt jebko no tā. Es sēžu ar taisnu muguru un izriestiem pleciem, kājas esmu novietojusi plati, rokas sažņaugusi kopā un apvaldu vēlēšanos aplaizīt sausās lūpas.

Vienīgais brīdis, kad es zaudēju savaldīšanos, bija vakardien, kad liecinieku tribīnē nostājās mans vīrs, lai liecinātu apsūdzības labā. Nebiju viņu redzējusi nedēļām ilgi, un viņš izskatījās noguris un bāls. Viņam būtu vajadzējis apgriezt matus, un āda uz zoda izskatījās apsārtusi un sausa pēc paviršas skūšanās. Manas attiecības ar Dominiku nebija nekādas labās pirms manas apcietināšanas, taču es cerēju – viņš atspēkos prokurora apgalvojumu, ka mana vēlme paturēt savu māju, savu dzīvesveidu, meitu un mīļāko bijusi pietiekami liela, lai es noorganizētu sava vīra slepkavību. Dominiks mani neaizstāvēja. Gluži otrādi: viņš gari un plaši stāstīja par to, cik toksiska esot kļuvusi mūsu laulība (taisnība), cik ļoti viņš vēlēties visu labot (meli) un cik šausmināts un šokēts esot juties, atklājot, ka es esot palielinājusi viņa dzīvības apdrošināšanas polises summu un mēģinājusi noligt algotu slepkavu tumšajā tīklā (ne tik ļoti šokēts kā es).

Es knibināju nelīdzenu iekšā ienadzi un raidīju savas domas liecinieku tribīnes virzienā: Dominik, pasaki viņiem patiesību. Pasaki! Domas manā prātā bija tikpat jaudīgas kā kravas furgona prožektoru uz tumša lauku ceļa, taču vīrs ne reizes pat nepaskatījās uz mani. Viņa skatiens pamīšus pievērsās te advokātam, te zvērinātajiem, te ties-

nesim, te publikai, taču ne reizes neapstājās pie manis. Vareja padomāt, ka pastāv kāda neredzama barjera, kas paslēpj mani skatienam, vai ka manis te vispār nav; es biju neredzama vai mirusi.

Kad Dominiks beidzot atstāja tribīni, mani ienadži asiņoja. Tagad, kad zvērinātie ieņem savas vietas, tā nav mana vīra seja, kuru es cenšos saskatīt: mans liktenis vairs neatrodas viņa rokās. Sāra–Helēna notver manu skatienu uz sekundes simtdaļu un tad strauji novēršas, taču tas, ko es redzu, ietricas manī kā nazis. Mans liktenis ir ierakstīts viņas sejā.

Pirms tiesas sēdes mans advokāts Pīters Stimsons teica, ka man vēl aizvien esot labas izredzes tikt atzītai par nevainīgu, ka viņš ir devis zvērinātajiem pietiekamu pamatu šaubām. Man gribas viņam ticēt, taču Sāras–Helēnas sejā ieraudzītais skatiens to neļauj.

Cerība ir vienīgā, kas man ļāvusi izturēt šīs dažas pēdējās nedēļas. Cerība, ka zvērinātie tomēr saredzēs patiesību aiz prokurora sacerētā stāsta, cerība, ka viņi saprātis – mani ir iegāzuši, lieta ir safabricēta. Es esmu trīsdesmit deviņus gadus veca sieviete, māte, mākslas galerijas īpašniece, sieva un draudzene. Es protu atšķirt Jana van Goijena gleznas no Rembranta darbiem un uzcept pannu ar gardiem braunīgiem skolas vecāku komitejas rīkotajam tirdziņam, taču nespēju tikt pāri piektajai nedēļai iesācējiem domātajā skriešanas treniņu plānā, nezaudējot entuziasmu.

Gaisotne tiesas zālē kļūst elektrizēta. Tiesnesis ir pamā-

jis tiesas sekretārei, lai viņa panāktu uz priekšu. Sievietes zemie papēži klikšķ uz koka dēļiem, kad viņa šķērso zāli; skaņa atbalsojas man krūtīs, saplūzdama ar sirdspukstiem. Tiesnesis ierunājas klusā balsī, kad sekretāre pienāk pie paaugstinājuma. Mans advokāts un juriskonsults izslienā taisnāk savās vietās.

Sekretāre pagriežas, lai uzrunātu tiesu, un mani pārņem bailes. Tas vispār neatgādina īstenību: tas, ka es tiesas zālē gaidu spriedumu. Ja viņi atzīs mani par vainīgu, es dabūšu no septiņiem līdz desmit gadiem. Greisai ir tikai septiņi. Viņa būs kļuvusi par pusaudzi, pirms es iznākšu no cietuma.

Sekretāre pagriežas pret zvērinātajiem. – Zvērināto priekšsēdētāj, lūdzu, piecelieties.

Sāra–Helēna pieceļas no savas vietas un nogludina puķainās kokvilnas kleitas saburzītos svārkus. Viņa nervozē. Tas man liek sajusties vēl sliktāk.

– Priekšsēdētājas kundze, – sekretāres balss atskan ar koka paneļiem apšūtajā tiesas zālē. – Vai zvērinātie ir nonākuši pie sprieduma, ar kuru jūs visi esat vienisprātis?

Sāra–Helēna viegli nokremšļojas. – Visu skatieni ir pievērsti viņai, un stress, ko sagādā atrašanās uzmanības centrā, liek sievietes vaigiem iekvēloties sarkaniem. – Jā, ir.

– Pirmajā apsūdzības punktā, – sekretāre saka, – vai saskaņā ar spriedumu apsūdzētā ir vainīga vai nav vainīga?

Laiks apstājas, tiklīdz Sāras–Helēnas lūpas paveras. Lūdzu, es klusībā murminu, lūdzu, lūdzu, lūdzu. Es ne-

esmu nevienu nolīgusi, lai viņš nogalinātu Dominiku. Es nezinu, kurš to ir darījis, taču tā nebiju es.

– Vainīga. – Sāras–Helēnas balss izskan skaļi un skaidri, un pēc tam es vairs nedzirdu neko. Tiesneša lūpas kustas, un sekretāre atkal atgriežas iepriekšējā vietā. Publikā izceļas kņada, sačukstēšanās un sagrozīšanās. Sejas, sejas, sejas, un tās visas skatās uz mani. Grīda, kas pirmūt bija tik stabila man zem kājām, kļūst mīksta kā zefirs. Kāda roka pieskaras man pie elkoņa, palīdz piecelties un izved laukā.

Ar skatienu uzmeklēju vīru brīdī, kad tieku pavadīta pie durvīm, kas ved uz kamerām. Viņš sēž līdzās Lī, manam darījumu partnerim, un viņi abi ir dziļi iegrimuši sarunā. Piecelies. Es atkal ieslēdzu prožektorus, pārraidīdama savas domas viņam. Pasaki viņiem, ka tu esi mani nepatiesi apvainojis. Pasaki viņiem, ka es neesmu vainīga. Pasaki viņiem, ko tu izdarīji. Mans vīrs sagrozās krēslā un pārlaiž skatienu pāri tiesas zālei, kā sajuzdams mana skatienu smagumu. Viņš ieskatās man acīs un nosmīn.

OTRĀ NODAĻA

DOMINIKS

2014. GADS

Dominiks Sazerlends saņemams, tuvodamies Oldbeilijas nama sānu izejai un saklausīdams preses pārstāvju murdoņu ārpusē, kad viņa advokāts atver durvis. Pēdējo piecu dienu laikā, kamēr ir ilgusi tiesas prāva, viņš nav varējis ne ieiet iekšā, ne iziet ārā tā, lai apkārt nesaskrietu žurnālistu un fotogrāfu bars, saucot viņu vārdā, apžilbinot ar zibspuldžu uzplaiksnijumiem un aizšķērsojot ceļu. Pagaidām viņš ir izvairījies no jebkādiem komentāriem, par spīti tādiem viņu saucieniem kā "Vai jūs jebkad spēsiet piedot Olivījai?" un "Vai jūs atbalstīsiet sievu, ja viņa tiks atzīta par vainīgu?"; tie sekoja viņam visur, lai kur viņš ietu. Taču tagad gan viņš grasās kaut ko pateikt.

Prese ir pievērsusi uzmanību šim stāstam jau nedēļām ilgi, juzdamās ieintrīgēta par visādi jauko sertificēto ne-

kustamo īpašumu vērtētāju vecumā zem četrdesmit, viņa burvīgo sproggalvi meitu, blondo sievu, viņas mīļāko un noziegumu, kas teju ir maksājis Dominikam dzīvību. Viņi ir rakņājušies lietas detaļās: Līvas romāns, dzīvības apdrošināšanas polise, kuras summu viņa palielinājusī, nezināmais algotais slepkava, kuru viņa centās noalgot tumšajā tīklā, un viņas atzīšanās Danielai Andersonei, personīgajai treneri *Fit4Life* sporta zālē un pie reizes arī Metropolitēna policijas izmeklētājam.

Kāpēc? Tas bija jautājums, pie kura prese atgriezās atkal un atkal. Kāpēc gan sievietei, kurai bija viss, vajadzētu noslepkavot vīru? Kāpēc nepietiktu ar viņa pamešanu?

– Vai viss ir kārtībā, Dominik? – Melānija Praisa, prokuratūras juriste, uzliek roku viņam uz pleca. – Ja tev ir vajadzīgas pārīs minūtes, lai...

– Viss kārtībā. – Viņš saspringti pasmaida un iziet pa durvīm.

Zibspuldzes uzplaiksni viņam sejā, liekot samirkšķināt acis, un balsu koris sauc viņu vārdā.

– Dominik! Kā jūs jūtaties?

– Vai jūs esat apmierināts ar spriedumu?

– Dominik! Rozija Džonsa no *The Mirror*, vai drīkstu..?

– Dāmas un kungi! – Melānija paceļ roku, un troksnis noklust. – Sazerlenda kungs ir sagatavojis paziņojumu. Pēc tā jautājumi netiks pieņemti, pateicos.

Dominiks ievēl elpu, iebāzdams roku žaketes iekškabatā, lai izvilkto paziņojumu, kuru viņš ir uzšņāpis šorīt

pie virtuves galda, kamēr Greisa plosījās pa otro stāvu, gatavodamās skolai. Viņš jau tagad baidās no sarunas ar meitu, kas viņu gaida vēlāk, aizbraucot viņai pakal uz draudzenes mājām.

Viņš nokremšļojas un lasa. – Es vēlētos pateikties Metropolitēna policijai, prokuratūrai, tiesnesim un zvērinātajiem par to, ka šodien tika spriesta taisnīga tiesa. Olivijai piespriests soda mērs nozīmē, ka pirmo reizi ļoti ilgā laikā es šonakt varēšu gulēt mierīgi. Lai arī mūsu laulība nebija ideāla, es nespēju pilnībā izteikt savas šausmas, ko sajutu, atklājot, ka mana sieva un viņas mīļākais ir sazvērējušies, lai mani nogalinātu. – Viņš apklust, lai ievilktu elpu. – Pateicoties policijas operatīvajai rīcībai, viņu plāns tika izjaukts un es šodien varu jūs uzrunāt. Es vēlētos lūgt privātumu šajā brīdī, kad mums abiem ar meitu ir jāmēģina aptvert notikušo un jācenšas pārkārtot savu dzīvi. Liels paldies.

Klusums valda tikai sekundes simtdaļu, un tad žurnālistu jautājumi atsākas. Dominiks nepievērš tiem uzmanību.

– Paldies. – Viņš sarokojas ar Melāniju un policistu, kurš bija atbildīgs par saziņu ar ģimeni, un tad sāk spraukties cauri ķermeņiem, mikrofoniem un televīzijas kamerām, lai nonāktu pie melnā BMW, kas viņu gaida mazliet tālāk uz ielas. Viņš iekāpj aizmugures sēdekli, aizver acis un skaļi nopūšas.

– Vai viss ir normāli, vecīt?

Šoferis vēro viņu atpakaļskata spogulī. Viņa pleci ir

platāki par sēdekli, bet kakls pamatīgs un rievains zem īsi apgrieztajiem matiem. Dominiks gandrīz spēj iztēloties, kā vīrietis iebāž roku cimdu nodalījumā, izvelk pistoli un pagriežas, lai nomērķētu viņam tieši starp acīm. Viņš klusībā nosmejas par šo ironisko domu.

– Viss kārtībā, paldies. Uz Oukfildroudu, lūdzu. Kroučendā.

Kad automašīna izbrauc uz ielas, viņš iebāž roku iekškabatā. Pirksti pieskaras mobilā telefona elegantajam, gludajam korpusam un tad aizslīd tālāk līdz lētākam un prastākam telefonam. Viņš to izņem un pieskaras taustiņiem, lai izlasītu pienākušo īsziņu.

Tajā ir tikai viens vārds: Nu?

Viņš uzraksta atbildi: Viņa vairs nav problēma. Dabūja desmit gadus.